

Het is een beweging, die zich echter tot alle vormen van kunst uitstrekt: de muziek, de schilderkunst, poëzie, literatuur, beeldhouw- en bouwkunst. Het futurisme behelst het streven de toekomst op andere grondstellingen te bouwen dan die waarop het verleden gegrond was. Het was een vuistslag in het gezicht van alle klassieke en quasi-moderne kunstbewegingen. „Waar zijn de mannen met hunne naar carbol riekende vingers, . . . steekt de musea in brand. Laat ze drijven uw glorieuze beelden . . . Musea . . . kerkhoven zijn ze, waar de geest zich op een grafurn verstompt. We willen de wereld zuiveren van alle nutsbeoogende, humanistische bestrevingen; van ciceronen en professoren enz. enz.”. Zoo schreeuwen zij. Zij eischen den ondergang van de oude intelligentie, van het gansche verleden op grond der moderne technische vooruitgang: de kino, de aeroplaan, de automobiël enz.

In enkele opzichten hebben zij gelijk. Hun trots is gerechtvaardigd door het nieuwe besef, dat zich in de kunst dringt n.l.: dat kunst en natuur twee verschillende begrippen zijn.

Wanneer toch de kunst ten doel of juistert als opgave had, de natuur zoo duidelijk mogelijk te copieeren, dan waren bioscoopbeelden, dan was de film, uitgezonderd de kleur, de volmaking van alles. De kino geeft ons immers alles wat de antieke schilders zochten: plastiek, perspectief, natuurlijke beweging enz. En toch heeft deze technische uitvinding hoege-naamd niets te maken met kunst.

Het verschijnen van het kinobeeld is natuurlijk van invloed geweest op de artistieke energie en heeft de schilders doen beseffen, dat hun terrein *ver van dat der natuur-uitbeelding lag*.

Een der belangrijkste baanbrekers die de natuurillusie als schilderkundig element vernietigde en hierdoor de schilderkunst van de traditie vrijmaakte, was de Rus Wasili Kandinsky.